

Harjoita USKOAA

Karee Brown

kirkon lehdet

Perustuu tositaapahtumaan

*”Minä kyllä näytän sinulle uskon teoillani”
(Jaak. 2:18).*

Klarie kuljetti palloa napakasti ja lujaa pitkin kenttää. *Nyt se onnistuu*, hän ajatteli. Joukkueen pisin ja nopein tyttö oli varjostanut Klarieta koko pelin ajan. Mutta nyt hän varjosti jotakuta muuta. Nyt oli Klarien tilaisuus!

Hän pyörähti nopeasti toisen pelaajan luota ja asettui sopivaan kohtaan. Sitten hän hyppäsi ja heitti pallon. Pallo lensi läpi ilman samalla kun Klarie pidätteli hengitystään. *Mene koriin.*

Pallo sujahti korisukan läpi.

Klarien joukkueen jäsenet antoivat hänelle ylävitosia. Sitten valmentaja Garcia katsoi kelloa ja puhalsi pilliinsä. ”Tähän päättyy treeni! Hienosti pelattu! Nähdään huomenna. Pitäkää huoli siitä, että lepääte, koska huomenna juostaan paljon nopeita pyrähdyksiä.”

Klarie voihkaisi ja asteli keräämään tavaroitaan. Sitten hän näki valmentaja Garcian viittovan häntä luokseen.

”Hei, Klarie”, hän sanoi.

”Hienosti pelattu tänään.

Tiedän, että teet kovasti töitä harjoituksissa, ja olen ylpeä sinusta.”

”Kiitos”, Klarie sanoi leveästi hymyillen.

Hän hymyili yhä astellessaan ulos äitinsä autolle. Kun he ajoivat kotiin,

KUVTUS ELIZABET VUKOVIC

hän kävi mielessään läpi viimeisen heittonsa. Varsinkin sen, kun pallo sujahti korisukan läpi. Hän tuskin huomasi konferenssipuhetta, jota äiti kuunteli.

Mutta sitten jokin kiinnitti hänen huomionsa. Puhuja sanoi: ”Meidän täytyy varata aikaa uskomme aktiiviseen harjoittamiseen.” Sanat ”aktiiviseen harjoittamiseen” kuulostivat samalta, mitä hän voisi kuulla koripallo-treeneissä. *Kuinka uskoa harjoitetaan aktiivisesti?* hän mietti. *Pitääkö juosta uskon avulla? Vai kuljettaa uskoa kuin palloa?*

Klarie kääntyi äidin puoleen. ”Kuinka uskoa harjoitetaan?” hän kysyi.

Äiti hymyili. ”Kuinka sinusta tulee parempi koripallossa?”

”Minä harjoittelen”, Klarie sanoi. ”Valmentaja kertoo minulle, kuinka voi tulla paremmaksi. Ja kun teemme toistoja, yritän kovasti tehdä ne oikein.”

”Onko se helppoa?”

”Ei!” Klarie sanoi muistaen, kuinka väsyneiltä hänen jalkansa olivat tuntuneet pyrähdysten jälkeen. ”Minun pitää harjoitella paljon.”

Äiti nyökkäsi. ”Taivaallinen Isä haluaa meidän osoittavan uskoa Häneen, mutta meidän täytyy tehdä työtä sen eteen. Hän on antanut meille keinoja harjoitella ja tulla paremmiksi.”

”Niin kuin miten?”

”Hän pyytää meitä puhumaan Hänelle rukouksessa. Hän on tavallaan kuin meidän valmentajamme. Hän antaa meille pyhiä kirjoituksia. Ne ovat kuin Hänen ohjekirjansa. Ja Hän innoittaa profeettoja kannustamaan meitä oppimaan perheinä. Perheemme on kuin...”

”Kuin meidän joukkue!” Klarie keskeytti.

”Aivan! Perhejoukkueemme työskentelee ja harjoittelee yhdessä”, äiti sanoi. ”Entä mitä tapahtuu, kun menet harjoituksiin, Klarie?”

”Tulen paremmaksi”, Klarie sanoi. Hän ajatteli, miten hyvältä tuntui se viimeinen heitto, kun oli harjoitellut ututterasti viikkojen ajan.

”Aivan oikein. Kun harjoittelemme, me harjoitamme uskoamme. Se auttaa todistustamme tulemaan vahvemmaksi. Ja se tekee meidät onnellisiksi.”

Klarie ei ollut koskaan ajatellut uskosta sillä tavoin. Hän oli kuullut, että usko on kuin siemen. Mutta hän ei ollut koskaan tiennyt, että se voisi muistuttaa koripallon pelaamista! Hän mietti, kuinka heidän valmentajansa laati harjoitussuunnitelmia heidän joukkueelleen. *Ehkä minäkin voin laatia harjoitussuunnitelman*, hän ajatteli, *mutta uskon vahvistamiseksi!* Heti kun hän pääsi kotiin, hän etsi ison muistilehtiön ja alkoi kirjoittaa:

- rukous – aamulla ja illalla
- pyhien kirjoitusten tutkiminen – joka päivä
- kirkko – joka sunnuntai.

Ehkä uskon harjoittaminen ei ole aivan täsmälleen samanlaista kuin koripalloharjoitukset. Mutta harjoittelu on harjoittelemista. Hänellä oli sisällään lämmin ja onnellinen tunne, kun hän katsoi suunnitelmaansa. Hän luotti taivaalliseen Isään ja tiesi, että taivaallinen Isä auttaisi häntä! ●

* Ks. Richard G. Scott, ”Asettakaa uskon osoittamisen etusijalle”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 93.

